CHANEL MILLER
MÁM JMÉNO
audiolibrix

CHANEL MILLER

MÁM JMÉNO

audiolibrix

Mám jméno
Chanel Miller

Know My Name
Copyright © 2019 by Chanel Miller
This edition is published by arrangement
with Sterling Lord Literistic, Inc. and Andrew Nurnberg Associates Prague

Překlad: Jolana Navrátilová
Předmluva: Apolena Rychlíková, Zuzana Rathouská
Odborná spolupráce: Jana Valdrová
Jazyková korektura: Eliška Srncová
Sazba: Martin Nezbeda
Obálka: Tereza Švarcová
Odpovědná redaktorka: Iva Chvojková Růžičková
Tisk: Tiskárny Havlíčkův Brod a.s.

Vydalo Nakladatelství Audiolibrix
Makovského 1334/26, Řepy, 163 00 Praha 6
v roce 2024 jako svou 42. publikaci
První vydání

Připomínky: audiolibrix.cz/pripominky
Detail titulu: audiolibrix.cz/mam-jmeno
Objednávky knih: audiolibrix.cz/objednavky

Při diskusi o knize použijte hashtag #mamjmeno
Kniha je dostupná také jako audiokniha
na audiolibrix.cz/mam-jmeno

České vydání © Audiolibrix s.r.o. 2024
Všechna práva vyhrazena
audiolibrix.cz/nakladatelstvi

Žádná část této publikace nesmí být kopírována a rozmnožována
za účelem rozšiřování v jakékoli formě či jakýmkoli způsobem
bez písemného souhlasu vydavatele.

ISBN 978-80-88494-12-6 (paperback)
ISBN 978-80-88494-13-3 (epub)
ISBN 978-80-88494-14-0 (pdf)

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

mámě, tátovi a Tiffy

Nebát se říct, kdo vlastně jsem

Bojuju s tím, jak dál jako přeživší pokračovat v životě, kolik toho ze svého příběhu i sebe samé veřejně prezentovat, jak moc nebo jak málo skrývat.

Na moment, kdy jsem poprvé zaregistrovala případ Chanel Miller, si pamatuji poměrně přesně. Mediální i faktická obhajoba pachatele Brocka Turnera byla těžko pochopitelná. Byl to přece nadějný kluk. Student a sportovec, který měl před sebou zářnou plaveckou kariéru. Znali jsme jeho obličej, jeho příběh, věděli jsme, co má rád, v čem vyniká, co ho baví.

Proti němu stála neznámá, za anonymním jménem ukrytá mladá dívka, která se opila a skončila znásilněná. Jako by snad to první podmiňovalo automaticky to druhé. O této ženě jsme nevěděli nic: jen to, že musí přece nutně být nezodpovědná. Šla na párty, měla na sobě šaty a dala si tam až příliš mnoho drinků. Kdyby se chovala jinak, určitě by se jí „to" nikdy nestalo.

Co prožívají oběti sexualizovaného násilí? S čím se potýkají? Koho na své cestě za dosažením spravedlnosti potkají? A jakou další bolest jim něco takového může způsobit? V knize *Mám jméno* to Chanel Miller popisuje až s děsivou, tryznivou přesností. Odhaluje tak před námi širokou krajinu předsudků, mediálních koloběhů, institucí a jejich jednotlivých složek, systému, který se – stále ještě – dá pojmenovat jednoduše: jako kultura sexuálního násilí.

Coby mladá žena se Chanel jedné noci vypravila na večírek. Když se následujícího dne probudila v nemocnici, s hrůzou zjistila, že se stala obětí znásilnění. V té chvíli ještě netušila, že tímto zjištěním vše teprve začíná. Její vrstevnatá osobnost se najednou

scvrkla na identitu oběti. Tu si však sama nevybrala. Byla jí vnucena oné noci, kdy ji Brock Turner znásilnil.

V běžných představách o znásilnění se jen málokdy dozvídáme, co tento typ trestného činu vlastně znamená pro přeživší. Jaké rány způsobuje. Co prožívají, když se rozhodnou svůj děsivý příběh sdílet a spolu s tím i to nejniternější, co k němu náleží. Když přeživší promluví, myslíme si, že je naším právem svlékat je opakovaně donaha a ptát se na ty stejné, nevkusné a rýpavé otázky. Myslíme si, že je povinností přeživších složit dohromady příběh jejich vlastního utrpení tak, abychom mu uvěřili a řekli: no, mohlo se to stát. Dobře jsme to viděli hned na celé řadě kauz z poslední doby, ať už šlo o případ Dominika Feriho, nebo psychiatra Cimického. I tady byly oběti znevažovány a napadány. I proto je pro přeživší tak náročné o něm mluvit – stále existuje příliš velké riziko, že jim nikdo neuvěří. Zvláště pokud proti nim stojí někdo úspěšný, bohatý, vlivný nebo charismatický.

Kniha *Mám jméno* je univerzální, přesto osobní výpovědí přeživší sexuálního násilí, je komplexním a uceleným dílem, které vyžadovalo velkou dávku odvahy. Většina obětí sexualizovaného násilí nestojí o pozornost, nestojí o retraumatizaci. Nechtějí, aby jejich život definoval někdo jiný, někdo, kdo na nich spáchal násilí. Chtějí pouze znovu získat kontrolu – nad sebou, svým tělem, myslí i vlastním životem.

Chanel Miller se přesně o toto pokouší. A to způsobem, který je jí blízký: textem. Tu analytickým, tu ostrým, ale především hluboce lidským a upřímným.

Neznámá žena, kterou svět definoval pouze jako „přeživší", se v této zásadní knize hrdě hlásí ke svému jménu a snaží se vrátit hlas všem, které se setkaly se sexuálním násilím. Kromě jiného tak přeživším sexuálního násilí dává naději, že jednou se

k jejich příběhům, pocitům a traumatům bude přistupovat citlivěji a ohleduplněji.

Apolena Rychlíková,
novinářka a filmová režisérka

Poselství naděje

Knihu *Mám jméno* jsem přečetla téměř jedním dechem. Chanel Miller v ní vypráví příběh mladé ženy, která si po sexuálním napadení a zdlouhavém vyčerpávajícím soudním procesu hledá cestu zpět k sobě samé, ke svému jménu. Vypráví o sobě a zároveň o tisících jiných žen i mužů.

Setkáváme se s tvrdou, syrově předestřenou realitou oběti sexuálního násilí, kterou jako společnost svým tichým tolerováním schvalujeme. Možná i kvůli tomu se budete při čtení knihy zlobit, či snad přímo vztekat, plakat nebo se vám stáhne hrdlo odporem. Kdo knihu čte, dobře si uvědomuje, že nejde o dílo imaginace. Spisovatelka nás svým brilantním stylem psaní a absolutní autenticitou nenechá zapomenout, že čteme o tom, co sama prožila. Nemůžeme se utěšovat ani tím, že Spojené státy americké jsou nám kulturně i geograficky vzdálené. V Česku končí jen 2 % z případů znásilnění odsouzením pachatele. V případě, že se pachatele podaří odsoudit, každý druhý odejde domů s podmíněčným trestem. Jak víme, ve většině případů má znásilnění na svědomí osoba oběti známá. Šance, že oběť případ nahlásí, podstoupí traumatizující vyšetření, výslechy a soudní proces, přes všechny překážky spor vyhraje a tři dny po rozsudku potká člověka, co jí ublížil, jak jí v cukrárně zmrzlinu, je tedy poměrně značná. Málokoho pak překvapí, že jen 5 % obětí znásilnění svůj případ nahlásí. Poslední alarmující statistikou, kterou uvedu, je, že v České republice zažije za svůj život znásilnění každá desátá žena a každý třiatřicátý muž.

Přes všechny otřesy a deziluze knihu po dočtení vnímám jako poselství naděje.

Naděje na uzdravení těla, na scelení duše i naděje, že je možné obětem vydobýt spravedlnost. Ačkoliv čteme o aktu násilí, nespravedlnosti, institucionální zradě a narušení celé bytosti člověka, potkáváme se

i s odbornicemi a odborníky na svém místě, s hrdiny, kteří zasahují, když vidí, že se děje nepravost, a s veřejností, která se rozhoduje použít svou sílu a svůj hlas. Chanelin příběh v nás podněcuje chuť jednat, postavit se za oběti sexuálního násilí a podílet se na tolik potřebné systémové změně policejní práce a soudnictví.

Autorka nám svou niternou osobní zpovědí ukazuje, že ani my nejsme bezmocní a máme hlas, který může být slyšet a rezonovat veřejným prostorem. Trvejme na spravedlivých soudech a dejme obětem sexuálního násilí najevo, že nejsou samy.

Zuzana Rathouská
Manažerka projektu Respekt až na půdu, Konsent, z. s.

ÚVOD

To, že jsem i slovo *jurisprudence* dokázala napsat s chybou, zřejmě naznačuje, že nejsem dostatečně kvalifikovaná na to, abych vyprávěla tenhle příběh. Svět má k dispozici přepisy ze soudních síní, v onlinе prostoru visí spousta novinových článků. Tohle tedy není jediná a nejvyšší pravda, ale je to pravda moje, kterou vyprávím podle svých nejlepších schopností. Pokud chcete vědět, co jsem viděla, slyšela, co jsem cítila uvnitř, jaké to bylo schovávat se během procesu na toaletách, pak vám ji můžu poskytnout. Dám vám, co zvládnu, a vy si z toho vezměte, co potřebujete.

V lednu 2015 mi bylo dvaadvacet let. Žila a pracovala jsem tehdy ve svém rodném městě Palo Alto v Kalifornii. Zašla jsem si na párty na Stanfordovu univerzitu. Venku v kampusu jsem byla sexuálně napadena. Dva kolemjdoucí to uviděli a zastavili ho. Zachránili mě. Tím pro mě můj starý život skončil a začal nový. Kvůli ochraně totožnosti jsem dostala nové jméno. Stala se ze mne Emily Doe.

V tomhle příběhu budu nazývat obhájce prostě *obhajobou* nebo *obhájcem*. A soudce bude *soudcem*. Jsou tu, aby ukázali role, které hráli. Nechci nikoho osobně obviňovat, nikomu tleskat, dávat někoho na černou listinu ani využívat. Věřím, že všichni jsme vícerozměrné bytosti, a mne samotnou během soudu zraňovalo všechno to zplošťování, nálepkování, nesprávné označování a očerňování, takže nebudu dělat totéž jiným. Brockovi budu říkat jménem, ale klidně bych ho mohla pojmenovat Brady, Brody nebo Benson a na věci by to nic nezměnilo. Nejde o individuální význam určitých lidí, ale spíš o to, co mají společného ti, kvůli nimž náš systém nefunguje. Předkládám vám svůj pokus, jak transformovat své vnitřní zranění, jak se postavit k minulosti a najít způsob začlenění těchto vzpomínek tak, abych s nimi dokázala žít. Chci je nechat za sebou, abych se mohla posunout vpřed. Nepojmenovávám je, ale sebe.

Jmenuji se Chanel.

Jsem oběť a nemám s tím slovem žádný problém. Vadí mi pouze představa, že to je to jediné, kým jsem. Nejsem však *oběť Brocka Turnera*. Jeho nejsem nic. Nepatřím mu. Jsem poloviční Číňanka. Mé čínské jméno je Žang Siao Sia, což se překládá jako *Malé léto*. Pojmenovali mě po létě, protože:

Jsem se narodila v červnu.

Sia byla první čínskou dynastií a já jsem první dítě.

„Sia" se čínsky vyslovuje tak trochu jako „ša". Chanel.

Federální úřady definují znásilnění jako jakoukoliv penetraci, avšak v Kalifornii je vymezeno úžeji coby akt pohlavního styku. Dlouhou dobu jsem se vzpírala nazývat ho sexuálním násilníkem, aby mě někdo neopravil. Na právních definicích záleží. Ale záleží i na těch mých. Do útrob mého těla strčil svou ruku. Mám za to, že ho nelze zprostit této nálepky jen proto, že měl málo času.

Na podobných zločinech je kromě nich samotných nejsmutnější to, že oběť začne věřit spoustě ponižujících věcí o sobě a svém bytí. Doufám, že se mi tyto představy podaří zvrátit. Mluvím o obětech v ženském rodě, ale ať už jste muž, transgender osoba, nebo někdo s nekonformní genderovou identitou a do života vám vstoupilo sexuální násilí, pak chci bránit i vás. A všem, kdo mne den po dni tahali z temnoty, bych chtěla poděkovat.

Když znáš své jméno, měla by ses jej držet,
neboť pokud nebude zaznamenáno a zapamatováno,
pak zemře spolu s tebou.

Toni Morisson

Zpočátku jsem byla tak mladá a sama sobě cizinkou, že
jsem málem ani neexistovala. Musela jsem se vydat do světa,
vidět ho, slyšet a reagovat na něj. Teprve tehdy jsem pochopila
kým jsem, čím jsem a čím chci být.

Mary Oliver, Upstream

… je naší povinností, aby na nás záleželo.

Alexander Chee

1.

JSEM STYDLIVÁ. Na základní škole jsme hráli hru o safari. Všechny děti představovaly nějaké zvíře, jen já byla trávou. Ve velkém přednáškovém sále jsem nikdy nepoložila jedinou otázku. V hodině tělocviku jste mě mohli vidět, jak se krčím někde v koutě. Když do mě vrazíte, omluvím se vám. Na ulici nedokážu ani odmítnout nabízený leták. Nákupní vozík vždycky vracím tam, odkud jsem ho vzala. Když na pultu v kavárně dojde mléko, vypiju si černou kávu. I když zaspím, povlečení bude vypadat, jako by se ho nikdo ani nedotkl.

Nikdy jsem nepořádala vlastní narozeninovou párty. Než bych někoho požádala, aby trochu přitopil, raději si obleču třetí svetr. Nevadí mi prohrávat v deskových hrách. Abych u pokladny nezdržovala, nosím v peněžence množství různých mincí. Když jsem byla malá, přála jsem si, až vyrostu, stát se maskotem, abych si mohla svobodně tančit a nikdo mě při tom neviděl.

Na základní škole jsem byla jedinou ze třídy, koho dva roky po sobě zvolili za preventistku konfliktů. O přestávce jsem chodila

po hřišti v zelené vestě a dávala pozor. Když ostatní žáci nedokázali vyřešit vzájemný spor, přišli za mnou a já je učila, jak pojmenovat svoje pocity: *Když ty… (něco), tak já cítím…* Jednou za mnou přišla předškolačka, která si stěžovala, že když se houpala na houpačce, tak jí ostatní děti odpočítávaly *jeden pes, dva psi, tři psi*, zatímco když se houpali kluci, křičeli *jeden nosorožec, dva nosorožci*, aby se mohli houpat déle. Prohlásila jsem, že od té doby se bude počítat *jeden tygr, dva tygři*. Celý život jsem počítala v tygrech.

Představuju se vám, protože příběh, který se chystám vyprávět, začíná beze jména a bez jakékoliv identity. Nemám v něm žádné charakterové vlastnosti ani typické chování. Našli mě polonahou. Byla jsem sama, v bezvědomí, neměla jsem u sebe peněženku ani žádný doklad. Zavolali policii, vzbudili děkana ze Stanfordu, který přijel a pokusil se mě identifikovat, ptali se svědků. Ale nikdo netušil, kam patřím, odkud jsem a kdo jsem.

Moje paměť mi říká následující: V sobotu 17. ledna 2015 jsem žila v domě svých rodičů v Palo Altu. Moje mladší sestra Tiffany tehdy přijela na prodloužený víkend. Studovala na Kalifornské polytechnické státní univerzitě asi tři hodiny cesty od nás. Obvykle čas doma trávila se svými přáteli, ale občas věnovala chvilku i mně. Pozdě odpoledne jsme společně vyzvedly její kamarádku Julii, studentku na Stanfordu. Zajely jsme si do rezervace Arastradero, kde jsme pozorovaly, jak poslední paprsky slunce zbarvují okolní kopce. Když se setmělo, stavily jsme se v taquerii. Vášnivě jsme debatovaly o tom, kde spí holubi nebo jestli většina lidí toaletní papír skládá (já), nebo ho zmačká (Tiffany). Tiffany s Julií zmínily, že se večer chystají na párty stanfordského bratrstva Kappa Alfa. Nabírala jsem si do malého plastového kelímku zelenou salsu a moc jsem je neposlouchala.

Večer otec uvařil brokolici a quinou a když nám jídlo představil jako *kvínou*, mohly jsme se potrhat smíchy. *Vyslovuje se to kinoa, tati,*

to bys mohl vědět! Abychom nemusely umývat nádobí, jedly jsme z papírových tácků. Pak dorazily další dvě kamarádky od Tiffany, Colleen a Trea, které přinesly láhev šampaňského. Všechny tři měly v plánu jít za Julií na Stanford. *Pojď taky*, zvaly mě. Já na to: *Vážně bych měla jít? Vždyť to bude směšné*. Budu tam ze všech nejstarší. Dala jsem si sprchu a zpívala jsem si v ní. Přehrabovala jsem se v hromadě ponožek a hledala spodní prádlo, pak jsem někde vyštrachala starší puntíkované kalhotky. Natáhla jsem na sebe těsné šaty. Byly tmavě šedé. Vzala jsem si stříbrný řetízek s maličkými rudými kameny a béžový svetřík s velkými hnědými knoflíky. Stále ještě s mokrými vlasy v culíku jsem seděla na hnědém koberci a zavazovala si svoje vysoké boty kaštanové barvy.

Naši kuchyni zdobí modrožlutá proužkovaná tapeta. Visí tam staré hodiny a zdi lemují dřevěné skříňky. Na zárubni jsou vidět záznamy toho, jak moc jsme vyrostly (a když se měření provádělo v botách, je tam maličká bota i nakreslená). Prohledávaly jsme skříňky, ale nenašly jsme nic jiného než whiskey, a taky v ledničce bylo jen sójové mléko nebo džus. Neměli jsme ani vhodné skleničky, jen maličké panáky s nápisy *Las Vegas* nebo *Maui*, které jsme si přivezly z rodinných výletů, kde jsme je s Tiffany sbíraly jako skleničky pro svoje plyšáky. A tak jsem pila whiskey přímo z láhve, bez zábran a svobodně, jako když říkáte *Jasně, půjdu na bar micva tvého bratrance, ale pouze pod podmínkou, že budu na šrot.*

Požádaly jsme mámu, aby nás na kampus zavezla, což bylo z Foothill Expressway asi sedm minut jízdy. Stanford byl vlastně jakýmsi zadním dvorkem naší čtvrti, byla to moje komunita, rodiště levných doučovatelů, které mi rodiče celé dětství platili. Na kampusu jsem vyrostla, jezdila jsem tam na letní tábory, stanovala na místním trávníku, z jídelny jsem si nosila plné kapsy kuřecích nugetek, večeřela jsem s tamními profesory, mezi nimiž byli i rodiče našich přátel.

Máma nás vysadila u stanfordského knihkupectví, kam nás za deštivých dnů vozívala na horkou čokoládu a madlenky.

Odtud jsme šly asi pět minut pěšky a po dlážděné cestě jsme sestoupily k velkému domu schovanému za kmeny borovic. Dovnitř nás pustil kluk s chmýřím nad horním rtem. Ve společné kuchyni jsem našla automat na limonádu, ledabyle jsem pomačkala pár tlačítek a vydolovala z něj nápoj, který jsem začala nabízet jako džus z dingleberry. *Podává se le dingledžusíček pro dámy! Hej hej, all day!* Dovnitř se začali hrnout lidé. Zhasla světla.

Stouply jsme si za stůl v předsíni jako nějaký uvítací výbor a s rozpaženýma rukama hlaholily: *Vítejte, vítejte, vítejte!* Dívala jsem se na dívky, které vstupovaly dovnitř, jak se nejistě usmívají a s hlavou vraženou mezi rameny se plaše rozhlížejí po známé tváři. Ten výjev jsem znala, protože jsem se kdysi cítila stejně. Studentská bratrstva na mojí vejšce byla exkluzivní království pulzující hlukem a energií, kde mladí museli pochlebovat a velcí hoši vládli. Po vysoké škole pro mě tyhle spolky představovaly nakyslý vzduch prosáklý pivem, všude poházené kelímky, zvuk podrážek odlepujících se od lepkavých podlah, punč, který chutná jako ředidlo, a kudrlinky černých chloupků na okraji toaletní mísy. Na stole jsem objevila obrovskou plastovou láhev vodky. Popadla jsem ji oběma rukama, jako kdybych našla vodu na poušti. Ó, díky za ty dary. Nalila jsem si vodku do kelímku a okamžitě jsem ho do sebe naklopila. Všichni se na sebe mačkali na stolech a kývali se jako tučňáci. Já stála sama na židli a mávala rukama nad hlavou jako nějaká opilá vodní řasa, dokud mě sestra neodvedla dolů. Šly jsme ven a vyčůraly se za keříky. Spolu s Julií jsem spustila freestylový rap. Já rapovala něco o suché pleti, ale zasekla jsem se, protože mě nenapadlo nic, co se rýmuje na *Cetaphil*.

V suterénu bylo plno a hodně lidí se vyhrnulo ven na osvětlenou betonovou terasu. Stály jsme vedle nějakých bílých kluků, byli

malí a měli čepice nasazené štítkem dozadu, jako by si uvnitř, a navíc v noci, snad mohli spálit krk. Usrkla jsem teplého piva, řekla jsem, že chutná jako chcanky, a podala jsem ho sestře. Cítila jsem se trochu znuděně, ale uvolněně, byla jsem opilá a extrémně unavená, jen deset minut od domova. O věci kolem jsem se nestarala. A najednou mi paměť mizí, páska se přetrhne.

Do dnešního dne nevěřím, že by něco z toho večera bylo důležité, je to jen hrstka zbytečných vzpomínek. A přesto se všechny ty události budou donekonečna propírat, znovu a znovu a znovu. Co jsem dělala, co jsem řekla, bude pitváno, měřeno, počítáno a prezentováno veřejnému mínění. A to všechno proto, že někde na té párty se skrývá on.

❁

Bylo tam hrozně jasno. Mrkala jsem a skrze mžitky jsem na hřbetech svých rukou zahlédla zaschlé krvavé skvrny. Kolem pravé ruky mi vlál kus obvazu, protože se mi uvolnila náplast. Říkala jsem si, jak dlouho tam asi jsem. Ležela jsem na úzké posteli s plastovým zábradlím po obou stranách, v jakési obdobě dětské postýlky pro dospělé. Zdi byly bílé a podlaha se leskla. Něco se mi zarývalo do lokte, nahmatala jsem těsnou bílou pásku, kolem níž se zbytek ruky začal nafukovat. Zkusila jsem pod ni strčit prst, ale nešlo to. Podívala jsem se vlevo a zjistila, že na mě zírají dva muži. Starší Afroameričan v červené větrovce s logem Stanfordu a běloch v policejní uniformě. Rozostřil se mi zrak a z mužů se stal jen červený a černý čtverec oproti zdi, jak tam stáli s rukama za zády a opírali se o ni. Zřejmě už tu strávili nějakou chvíli. Znovu jsem na ně zaostřila. Zatvářili se tak, jako se obvykle tvářím já, když pozoruju staršího člověka na schodech: s napětím, protože každou chvíli čekám, že by mohl upadnout.

Policista se zeptal, jestli jsem v pořádku. Naklonil se nade mne, neuhýbal pohledem, tvář se mu nestáhla do úsměvu a dvě kulatá klidná jezírka očí si mě prohlížela. *Jo, copak bych neměla být?* říkala jsem si. Otáčela jsem hlavou a očima hledala svou sestru. Muž v červené větrovce se představil jako děkan Stanfordu. *Jak se jmenujete?* To jejich soustředění mě štvalo. Proč se nezeptali sestry, přece musí někde být? *Nejsem studentka, jsem tu jen na návštěvě*, řekla jsem. *Jmenuji se Chanel.*

Jak dlouho jsem spala? Asi jsem musela být hodně opilá a dopotácela jsem se do nějaké vedlejší budovy, abych se z toho vyspala. Copak jsem se plazila po zemi? Jak jsem si poškrábala ty ruce? A kdo mě tu takhle zafačoval z nějaké provizorní lékárničky? Možná, že byli naštvaní, že se musí starat o opilá děcka. Je to fakt trapné, na tohle jsem už poněkud stará. Každopádně jim brzy ulevím od své přítomnosti, poděkuju jim za pohostinnost – a tadá. Nakukovala jsem do chodby a hledala, kde jsou dveře.

Zeptali se, jestli můžou někomu zavolat a dát vědět, že jsem tady. Kde tady? Dala jsem jim číslo na sestru a sledovala, jak se muž ve větrovce vzdálil z doslechu a s ním i sestřin hlas. Kde je můj telefon? Rukama jsem tápala kolem sebe a doufala, že narazím na tvrdý obdélník. Nic. Nadávala jsem si, že jsem ho ztratila a budu se tam muset vrátit.

Policista se ke mně obrátil. *Jste v nemocnici a máme důvod se domnívat, že jste byla sexuálně napadena*. Pomalu jsem přikývla. Ten se teda tváří vážně! Určitě to popletl, protože já se s nikým na té párty nebavila. To mě jako musí někdo přijít vyzvednout? Copak nejsem dost stará na to, abych jim to podepsala sama? Představovala jsem si, jak někdo přijde a prohlásí: *Strážmistře, může jít*, a já jim zasalutuju a vystartuju ven. Dostala jsem chuť na chleba se sýrem.

Ucítila jsem tlak v podbřišku, potřebovala jsem na záchod. Zeptala jsem se, jestli můžu jít na toaletu, ale on mě požádal, ať chvíli počkám, protože budou potřebovat vzorek moči. *Proč?* pomyslela jsem si. Tiše

jsem ležela se staženým močovým měchýřem. Konečně mě pustili. Když jsem si sedala, všimla jsem si, že mám šaty vyhrnuté do pasu. Měla jsem na sobě volné zelené kalhoty. Divila jsem se, kde jsem je vzala a kdo mi je zavázal na mašličku. Odplížila jsem se na záchod. Ulevilo se mi, že jsem konečně z jejich dohledu a zavřela jsem za sebou dveře.

Stáhla jsem si své nové kalhoty a s očima napůl zavřenýma se chystala stáhnout si i kalhotky. Prsty jsem sevřela u stehen, dotkla se kůže, ale nic jsem nenahmatala. Divné. Pohyb jsem zopakovala. Nataženými dlaněmi jsem si přejížděla po hýždích až ke stehnům, jako by se snad kalhotky mohly tím pohybem zhmotnit. Znovu a znovu jsem si rukama přejížděla po stehnech, a pak jsem přestala. Nepodívala jsem se dolů, jen jsem napůl v podřepu ztuhla. Ruce jsem zkřížila na břiše a zpola v předklonu jsem stála s kalhotami u kolen. Nedokázala jsem si sednout ani se narovnat.

Vždycky jsem se divila, proč lidé, kteří přežijí nějaké násilí, tak dobře rozumí ostatním, jimž se stalo něco podobného. Proč, i když se detaily našeho napadení liší, si přeživší jen zhluboka pohlédnou do očí a vše pochopí bez dalšího vysvětlování. Možná tu ani tak nejde o podrobnosti napadení, kterým jsme si všichni prošli, ale spíš o to, co nastalo pak – když jsme poprvé byli o samotě. Něco z vás uniká. Kam jsem se to dostala. Co mi vzali. Tiše polykáte tu hrůzu. Oddělujete se od světa, kde nahoře znamenalo nahoře a dole zase dole. V tu chvíli necítíte bolest, nezmocňuje se vás hysterie, nepláčete. Jen se vám vnitřnosti mění v kámen. Naprostý zmatek se mísí s pochopením. Tentam je luxus pomalého dospívání. Nastává brutální prozření.

Svezla jsem se na záchodové prkénko. Na krku mě něco zalechtalo. Sáhla jsem si tam a v zacuchaných vlasech si něco nahmatala. Chvilku jsem stála venku, tak to možná na mě napadalo ze stromů? Všechno se zdálo být špatně, ale uvnitř jsem cítila mrtvolný klid. Tichý temný

oceán, rozprostírající se do šířky. Byl tam i děs, cítila jsem, jak se hýbe a přesouvá mi vnitřnosti, byl mokrý, kalný a tíživý, ale já viděla jen vlnky na povrchu. Jako rybka nad hladinu vyskočila panika, ale jen se mihla vzduchem a zase vklouzla dovnitř a všechno se uklidnilo. Nedokázala jsem pochopit, jak jsem se ocitla v téhle sterilní místnosti, na záchodě, sama a bez spodního prádla. Nechtěla jsem se ptát policisty, co se stalo s mým spodním prádlem, neboť jsem částečně tušila, že na tu odpověď nejsem připravená.

Vybavilo se mi slovo: *nůžky*. Policista použil nůžky a kalhotky mi ustřihl, protože na nich byl výtok z pochvy a oni můžou ten vzorek otestovat. Pro všechny případy. Viděla jsem to v televizi, jak se záchranáři prostříhávají oblečením. Stoupla jsem si a všimla si, že zem pode mnou je špinavá. Urovnala jsem si kalhoty a na šňůrce u pasu utáhla dvě velké králičí uši. Nad umyvadlem jsem váhala, jestli si můžu umýt krev z rukou. Nakonec jsem si jen pod kohoutkem namočila prsty a vodou si otřela dlaně zevnitř, takže mi temné skvrny na hřbetech rukou zůstaly.

Vrátila jsem se klidná jako předtím, zdvořile se pousmála a vyhoupla se zpět do své postýlky. Děkan mi řekl, že informoval mou sestru o tom, kde jsem, podal mi vizitku a se slovy *Ozvěte se, když budete cokoliv potřebovat* opustil místnost. V ruce jsem svírala jeho papírovou kartičku. Policista mě informoval, že oddělení SART bude otevřené až ráno. Nevěděla jsem, co je to za oddělení, ale pochopila jsem, že mám jít zase spát. Ležela jsem na zádech, ale přišlo mi to divné a studené, jak jsme tam oba byli v ostrém osvětlení. Byla jsem vděčná za to, že nejsem sama, ale přála jsem si, aby si začal číst nebo si šel něco koupit do automatu. Nedokázala jsem spát, když mě sledoval.

Do pokoje vešla zdravotní sestra, podívala se na mě a okamžitě se otočila na policistu. *Proč nemá deku?!* Policista řekl, že mi dali kalhoty. *No, tak jí seženĕte deku! Proč jí někdo nedal deku? Leží tu takhle*

nepřikrytá! Sledovala jsem, jak divoce gestikuluje a dožaduje se něčeho navíc, jak jí záleží na tom, aby mi bylo teplo, a nebojí se o to říct. Nechala jsem si v hlavě znít její slova *Někdo jí sežeňte deku*.

Znovu jsem zavřela oči a tentokrát jsem se snažila navodit si pocit tepla. Chtěla jsem opustit tenhle zmatený sen, probudit se ve vlastní posteli, pod svou květinovou přikrývkou a lucernou z rýžového papíru, vedle pokoje, kde spí moje sestra.

Někdo na mě lehounce položil ruku a já otevřela oči do stále stejného jasu pod stejnou dekou. Stála tu žena v bílém plášti a za ní dvě další ženy. Usmívaly se na mě, jako by vstoupily do pokoje novorozeňat. Jedna ze sester se jmenovala Joy, což jsem považovala za příznivé znamení vesmíru. Vyšla jsem s nimi ven na malé parkoviště. Cítila jsem se jako nějaká buranská královna, táhla jsem za sebou deku jako sametový plášť a mé pomocnice nadzvedávaly její okraje. Zamžourala jsem očima na nebe, abych zjistila, kolik je hodin. Copak už svítá? Vstoupily jsme do jednopatrové budovy, která působila dost prázdně. Zavedly mě do kanceláře, kde jsem se i s dekou složila na pohovku. Všimla jsem si šanonů s nápisem SART a pod tou zkratkou bylo černou fixou rozepsáno *Sexual Assault Response Team*. Tým pro řešení sexuálního napadení.

Takže ony jsou odsud. Stal se ze mě pouhý pozorovatel, dvě oči zasazené do béžové mrtvoly s hnízdem rozcuchaných tmavých vlasů. To ráno jsem sledovala, jak mi jehly probodávají kůži, jak se mi mezi nohama míhají vatové tyčinky zbarvené krví, ale ani jednou jsem nehnula brvou, netrhla sebou, ani se nenadechla. Mé smysly byly odříznuté, moje tělo se stalo figurínou bez nervů. Chápala jsem jen, že těm ženám v bílých pláštích můžu důvěřovat, a tak jsem poslouchala jejich pokyny a usmála se vždy, když se ony usmály na mě.

Položily přede mne stoh papírů. Moje paže vyklouzla zpod deky, abych je podepsala. Pokud mi vysvětlily, s čím vlastně souhlasím,

nevnímala jsem to. Papíry a papíry, dokonce různých barev, světle fialové, žluté, meruňkové. Nikdo mi neřekl, kam se podělo moje spodní prádlo, proč mám na rukou krev, proč mám špinavé vlasy a na sobě ty legrační zelené kalhoty. Ale věci se hýbaly kupředu a já si řekla, že když jim všechno podepíšu a odkývám, tak se odsud dostanu očištěná a všechno zas bude dobré. A tak jsem dolů začala psát svoje jméno, velké kulaté C a dva obloučky coby M. Přestala jsem, když jsem v záhlaví jednoho z papírů spatřila tučně vytištěná slova **oběť znásilnění**. Ryba vyskočila z vody. Přestala jsem psát. Ne, já nesouhlasím s tím, aby mi říkali oběť znásilnění. Když se na tu linku podepíšu, stanu se jí? A když to odmítnu podepsat, bude to pořád moje bývalé já?

Sestry odešly, aby připravily místnost pro vyšetření. Přišla nějaká dívka, která se mi představila jako April, konzultantka ze SART. Na sobě měla mikinu a legíny. Její vlasy stažené do culíku tvořily prstýnky. Představila jsem si, jak bych to namalovala. Líbilo se mi její jméno, stejně jako Joy. Apríl je měsíc, kdy lehounce prší a kvetou kaly. Nabídla mi ovesnou kaši v plastové misce a já ji snědla tenkou bílou lžičkou. Vypadala mladší než já, ale starala se o mě jako máma. Neustále mě pobízela, abych se napila vody. Divila jsem se, že v neděli dokázala tahle brzo vstát, a v duchu jsem se ptala, jestli takhle pro ni vypadá běžný den.

Podala mi oranžové desky. *Tohle je pro vás*. Uvnitř byly černobíle okopírované stránky o sexuálně přenosných chorobách a nakřivo secvaknuté kopie se spoustou telefonních čísel. A taky brožurka zobrazující dívku s piercingem v obočí a rozzlobeným nepřátelským pohledem. Velkými fialovými písmeny tam stálo: NEJSI SAMA. NENÍ TO TVOJE VINA! Co není moje vina? Co jsem nezpůsobila? Otevřela jsem ji. „Následné reakce", stálo v ní. První kategorie, *0 až 24 hodin,* zmiňovala: *pocit otupení, mírnou závrať, neidentifikovatelný strach, šok*. Přikývla jsem, ta podobnost byla nápadná. Další kategorie,

2 týdny až 6 měsíců: zapomnětlivost, vyčerpání, pocit viny, noční můry. Konečně v poslední kategorii *od 6 měsíců do 3 i více let* stálo*: izolace, spouštěče vzpomínek, sebevražedné myšlenky, neschopnost pracovat, zneužívání návykových látek, potíže ve vztazích, osamělost*. Kdo to napsal? Kdo mi tu na tomhle posraným kusu papíru nalajnoval tak strašlivou budoucnost? Co mám já dělat s tímhle rozvrhem nějaké cizí trosky?

Nechcete si půjčit můj telefon a zavolat sestře? Klidně jí řekněte, že za pár hodin si pro vás může přijet. April mi podávala telefon. Doufala jsem, že Tiffany bude ještě spát, ale zvedla to okamžitě. Její pláč dobře znám, poznám, že někde škrábla auto, že nemůže něco najít nebo že v televizi někomu umřel pejsek. Tenhle pláč zněl jinak, jako ptáci, kteří chaoticky tlučou křídly uvnitř skleněné krychle. Při tom zvuku mi ztuhlo celé tělo. Najednou jsem měla lehký a vyrovnaný hlas. Cítila jsem, že se usmívám.

Tiffy! řekla jsem. Něco odpověděla, ale nešlo jí rozumět. Abych zamluvila její pláč, spustila jsem o to klidněji. *Prosím tě, jen se tu zadarmo nasnídám. Ano, jsem v pořádku! Nebreč! Myslí si, že se mi něco stalo, ne, ještě ani sami nevědí, jestli je to pravda, je to jen pro všechny případy, ale bude lepší, když tu ještě chvilku zůstanu, ano? Mohla bys mě za pár hodin vyzvednout? Jsem ve stanfordské nemocnici.* Stážistka mi jemně poklepala na rameno. *V San José. Jste v nemocnici Santa Clara Valley.* Nechápavě jsem na ni zírala. *Aha, promiň, jsem v nemocnici v San José!* opravila jsem se a přemýšlela jsem, jak jsem se ocitla v jiném městě čtyřicet minut cesty od domova? *Neboj se o mě!* řekla jsem. *Zase ti zavolám, až budu hotová!*

Zeptala jsem se April, jak jsem se sem dostala. *Sanitkou.* Okamžitě jsem dostala strach, tohle si nemůžu dovolit. A kolik bude stát to vyšetření? Borové jehličí mě škrábalo na krku jako drobounké drápky. Vytáhla jsem si z vlasů rezavou větvičku. Sestra, která šla kolem, mi řekla, ať toho nechám, protože mi teprve budou fotografovat hlavu.

Strčila jsem jehličí zase zpátky, jako by šlo o sponku. Vyšetřovna prý už je připravená.

Stoupla jsem si a všimla si, že pode mnou na polštáři zůstalo několik maličkých šišek a spousta jehličí. Kde se to tam sakra vzalo? Když jsem se sklonila, abych je sebrala, vlasy mi přepadly přes rameno a na dlaždičky na podlaze se sypalo další jehličí. Klekla jsem si, pořád ještě zabalená v dece, a začala je shrnovat na hromádku. *Chcete je taky?* zeptala jsem se a natáhla dlaň. *Můžu je vyhodit?* Řekly mi, ať to nechám tak. Položila jsem hromádku na gauč, přišlo mi trapné, jakou za sebou nechávám spoušť, že jim tu trousím stopy po neposkvrněném nábytku a podlaze. Sestra mě zpěvavým hlasem utěšovala: *Je to jen flóra a fauna… flóra a fauna*.

Dvě sestry mě zavedly do studené šedé místnosti s velkým zrcadlem, kam pronikalo ranní světlo. Požádaly mě, ať se svléknu. Přišlo mi to zbytečné. Nechápala jsem, proč bych měla odhalovat svou kůži, ale mé ruce začaly rozepínat oblečení ještě dříve, než má mysl stihla jejich požadavek schválit. *Poslechni je.* Přidržely mi velký bílý papírový sáček jako na svačinu a já do něj vložila svou béžovou polstrovanou podprsenku. Šedé šaty skončily v dalším pytlíku a já už je nikdy nespatřila. Prý je potřebovali pro případné vzorky spermatu. Když jsem všechno odložila, zůstala jsem stát nahá s odhalenými bradavkami, které na mě zespodu civěly. Netušila jsem, co s rukama, měla jsem nutkání si je zkřížit na prsou. Řekly mi, ať stojím bez hnutí, aby mi mohly z různých úhlů vyfotit hlavu. Na portrétových fotografiích jsem byla zvyklá si hezky uhladit vlasy a trochu je rozčísnout na stranu, ale teď jsem se té změti na své hlavě bála dotknout. Říkala jsem si, jestli se třeba nemám pousmát a odhalit zuby a kam se asi tak mám dívat. Toužila jsem zavřít oči, jako kdybych se tak mohla skrýt.

Jedna ze sester vytáhla z kapsy modré plastové pravítko. Druhá si připravila těžký černý fotoaparát. *Aby mohly změřit a zdokumentovat*

odřeniny, řekla mi. Cítila jsem, jak mi po kůži přejíždějí prsty v latexových rukavicích, jak se mi okraj pravítka zarývá do krku, žaludku, hýždí i stehen. Vnímala jsem každé cvaknutí. Černá čočka fotoaparátu se vznášela nad mými chlupy, husí kůží, žílami i póry. Má pleť pro mě vždy byla zdrojem pocitů méněcennosti, už od dětství, kdy se mi vyrojil ekzém. I když jsem se později uzdravila, svou kůži jsem si vždycky představovala jako flekatou a bezbarvou. Pod tím zvětšením objektivu jsem celá ztuhla. Ale jak se ženy nade mnou skláněly a kroužily kolem mě, jejich něžné hlasy tišily mou mysl. Obletovaly mě jako ptáčci *Popelku*, když jí s metrem a stuhami v zobáčcích brali míry na nové šaty.

Trochu jsem se natočila, abych viděla, co právě fotografují, a zahlédla jsem na zadku zarudlé škrábance. Strach mi zavřel oči a přinutil hlavu směřovat opět jen dopředu. Obvykle své tělo nejvíce kritizuju sama: *Máš prsa příliš od sebe. Vypadají jako dva schlíplé čajové sáčky. Tvoje bradavky se dívají každá jinam, jsou jako oči leguána. Tvoje kolena mají divnou barvu, skoro fialovou. Břicho máš těstovité a pas příliš široký, připomínáš obdélník. A k čemu máš dlouhé nohy, když nejsou štíhlé?* Ale jak jsem tam stála nahá v tom přímém osvětlení, tenhle hlas se vytratil.

Zatímco pokračovaly nahoru, dolů a dokola, já se v duchu prohlížela. Zvedla jsem hlavu, protáhla krk, uvolnila ramena a paže. Ranní světlo mě hladilo po linii šíje, po křivkách ušních lalůčků, na klíčních kostech, hýždích a stehnech. *Podívej na to tělo, nádherně vyklenutá prsa, na ten tvar pupíku, na ty krásné dlouhé nohy.* Byla jsem paletou teplých písčitých tónů, zářící schránou v těchto prostorách vybělených plášťů a gumových rukavic.

Konečně jsme mohly začít s očistou mých vlasů. Všechny tři jsme z nich jednu po druhé vytahovaly jehličky borovic a ukládaly je do bílého sáčku. Cítila jsem, jak se mi o vlasy zachytávají části větviček,

a občas přišlo ostré škubnutí, když mi vytrhly vlasy ze skalpu. Tahaly a tahaly, dokud nebyl pytlík po okraj naplněný jehličím, větvičkami a vlasy. *To by mělo stačit*, řekla jedna z nich. Mlčky jsme pokračovaly v čištění, vše jsme odhazovaly na zem, abychom to později mohly zamést. Lehce jsem si foukla na ramena, abych z nich setřásla prach. Dlouho jsem vymotávala jehličí ve tvaru rybí kosti, zatímco ony dvě se pročesávaly zbytkem mé zašmodrchané hlavy. Připadalo mi to nekonečné. Kdyby mi řekly, ať skloním hlavu, aby ji mohly oholit, udělala bych to bez dalších otázek.

Daly mi dlouhý nemocniční župan a odvedly mě do další místnosti, kde stálo křeslo podobné zubařskému. Položila jsem se na něj s roztaženýma nohama a chodidla zapřela do podpěrek. Na stropě nade mnou byl nalepený obrázek plachetnice, vypadal jako vytržený z kalendáře. Sestry si mezitím donesly velký tác. Snad nikdy jsem neviděla pohromadě tolik kovových nástrojů. Mezi vrcholky kolen jsem koukala na jejich tři hlavy, tvořily menší pohoří, ta uprostřed seděla na stoličce a dvě stály za ní. Všechny hlavy se dívaly na mě.

Jste velice klidná, řekly mi. Netušila jsem, s čím můj klid srovnávaly. Upřela jsem zrak na tu plachetnici nade mnou a představovala si, že odplouvám pryč z téhle místnosti, někam za sluncem daleko odsud. *Ta malá plachetnice má velký úkol, zkouší mě odpoutat*, pomyslela jsem si. Do análního otvoru mi strkaly dlouhé dřevěné vatové tyčinky. Plachetnice se snažila ze všech sil.

Trvalo to hodiny. Studený kov, tuhé vatové tyčinky, prášky, stříkačky ani má roztažená stehna mi nedělaly zrovna dobře. Ale jejich hlasy mě uklidňovaly, jako kdybychom si sem zašly popovídat o životě. Podávaly mi svítivě růžové tablety v plastovém kelímku, jako by mi nabízely sklenku mimózy. Udržovaly se mnou oční kontakt a vždy, když se něco chystaly udělat nebo do mě něco vsunout, mi to předem vysvětlily. *Jak je vám? Všechno v pořádku? Tady mám takový modrý*

štěteček, jen jim lehce přetřu stydké pysky. Trošičku to zastudí. Jste odsud z okolí? A máte už nějaké plány na Valentýna? Věděla jsem, že ty otázky kladou jen proto, aby mě rozptýlily. Věděla jsem, že se mě jen snaží vtáhnout do téhle konverzační hry. Na pozadí rozhovoru však jejich ruce kmitaly a do jeskyně mezi mýma nohama už nahlížela kruhová čočka objektivu. Vklouzla do mě další mikroskopická kamera a na obrazovce ukázala stěny mojí pochvy.

Chápala jsem to tak, že jejich ruce v gumových rukavicích brání tomu, abych se propadla do propasti. Cokoliv vlezlo do mých útrob, bude vytaženo zpět za kotníky. Byly zvláštní silou, mojí barikádou, která mě navíc dokázala i rozesmát. Nemohly sice odčinit, co se stalo, ale mohly to nahrát, vyfotit každý milimetr, zapečetit do přichystaných sáčků a přinutit někoho, aby si to prostudoval. Ani jednou nade mnou nevzdychly, nepolitovaly mě, neřekly mi *chudinko*. Nezaměnily mou poddajnost za slabost a já zase neměla potřebu jim něco dokazovat, ukázat jim, že jsem víc než tohle. Znaly mě. Stud tady neměl místo, odehnaly by ho. A tak jsem své tělo uvolnila a dala jim ho k dispozici, zatímco má mysl se pohupovala v lehkém rytmu konverzace. A právě proto, když si zpětně promítám vzpomínku na ně, jsou nepohodlí a strach podružné. Hlavním pocitem bylo teplo.

Skončily za několik hodin. April mě zavedla do prostorného zahradního domku u zdi. Byl od podlahy ke stropu nacpaný pytli plnými svetrů a volných teplákových kalhot, které čekaly na nové majitele. *Pro koho tu jsou?* říkala jsem si. Kolik nás sem přišlo a dostalo nové oblečení, spolu se složkou plnou brožurek? Museli nastavit celý nový systém, protože takových jako já bude hodně: *Vítejte do klubu, tady máte svou novou uniformu. Materiály ve složce vám představí postupné kroky procházení traumatem i uzdravování, které může trvat celý váš život.* Stážistka se na mě usmála a řekla: *Vyberte si, jakou chcete barvu!* Jako kdybych si vybírala polevu na zmrzlinu. Zvolila jsem bílý svetr a modré tepláky.

Teď už mi zbývalo se jen umýt. Detektiv prý dorazí za chvíli. Zavedli mě zpět do té studené šedé místnosti a já si všimla, že v jednom rohu je sprcha. Poděkovala jsem jim a zavřela dveře. Nemocniční župan jsem pověsila na věšák a začala se probírat košíkem darovaných hotelových šampónů a gelů – mořská vůně, zelený čaj, santalové dřevo. Zamkla jsem se. Poprvé jsem stála nahá sama, bez konejšivých zvuků a něčích něžných rukou. Bylo tu naprosté ticho, jen tekoucí voda bušila do kachlíků.

Slovo *znásilnění* nikdo nevyslovil, až na ten jeden papír. Zavřela jsem oči. Vybavovala jsem si pouze svou sestru, jak stojí pod tím světlem, a pak už má paměť selhávala. Co mi uniká? Podívala jsem se dolů a roztáhla své stydké pysky. Viděla jsem, že jsou tmavé od jejich tinktury, a z té lilkově fialové barvy se mi zvedl žaludek. Řekněte mi, co se stalo. Slyšela jsem sestry mluvit o *syfilis, kapavce, těhotenství, HIV*. Dostala jsem tabletu Postinoru. Sledovala jsem, jak mi po kůži stéká voda, ale bylo to zbytečné. To, co jsem ze sebe potřebovala smýt, bylo uvnitř. Podívala jsem se na svoje tělo, přišlo mi jako tlustý bezbarvý žok. *Tohle si taky někdo odneste, nechci tu s tím zůstat*, pomyslela jsem si.

Měla jsem chuť bušit hlavou do zdi, abych z ní uvolnila vzpomínky. Začala jsem otvírat všechny lahvičky a polévala se spoustou blyštivého šampónu. Stála jsem uprostřed změti prázdných lahviček s kůží téměř opařenou a vlasy spadlými přes obličej. Chtěla jsem, aby mi voda prosákla všemi póry a spálila každou buňku, abych se mohla obnovit. Chtěla jsem nasát všechnu tu páru, udusit se v ní, oslepnout, vypařit se. Drhla jsem si vlasy a kolem kotníků mi probublávala mléčně zbarvená voda, která mizela v kovové mřížce. Cítila jsem se provinile: Kalifornie je úplně vyprahlá, sužovaná nepolevujícím suchem. Vzpomněla jsem si na domov, kde táta pod každým dřezem nechával červený kbelík a použitou mýdlovou vodu nosil rostlinám. Voda byla

luxus, ale já jsem stála bez hnutí a pozorovala, jak desítky litrů mizí ve výlevce. *Omlouvám se, ale dnes si musím dát dlouhou*. Uplynulo čtyřicet minut a mě za tu dobu nikdo nevyrušil.

Vypnula jsem vodu a zůstala tiše stát v mlžném oparu. Bříška prstů jsem měla scvrklá a protkaná bledými pramínky. Přejela jsem dlaní po zrcadle, abych utřela páru. Tváře mi zrůžověly. Učesala jsem si vlasy, natáhla na sebe bavlněnou mikinu, kolem krku jsem si opět pověsila řetízek a srovnala ho pěkně doprostřed hrudníku. Zavázala jsem si boty, jedinou věc, kterou mi nechali. Tepláky jsem narvala dovnitř, ale pak jsem si to rozmyslela, boty znovu rozvázala a kalhoty vytáhla ven. Tak, lepší. Vlasy jsem si upravila do uzlíku. Všimla jsem si, že mi z rukávu čouhá cedulka. Na ní byla malinkým písmem napsaná oděvní značka *Grateful Garments*.

Babička Ann (která nebyla naší pokrevní babičkou, ale i tak to byla babička) každý rok vyráběla extravagantní papírové klobouky z recyklovaných materiálů: síťoviny od hrušek, barevných komiksů, indigově zbarveného peří a origami skládaček ve tvaru květů. Prodávala je na pouličních trzích a výtěžek z prodeje věnovala místním organizacím, včetně Grateful Garments, která poskytovala oblečení přeživším. Kdyby tahle organizace neexistovala, tak bych z nemocnice odešla jen v botách a chatrném županu. Což znamenalo, že hodiny, které babička strávila stříháním a lepením klobouků u jídelního stolu a dlouhým vystáváním na slunci u prodejních stánků, mi darovaly tohle brnění. Babička Ann mě jím objala a řekla mi, že jsem připravená.

Vrátila jsem se do kanceláře, sedla si a s rukama sepjatýma na kolenou jsem vyčkávala. Ve dveřích se objevil detektiv. Měl úhledně zastřižené vlasy, hranaté brýle, černý plášť, široká ramena a na hrudi jmenovku s nápisem Kim. Zřejmě Američan korejského původu. Omluvně se zarazil v rámu dveří, jako by to byl můj dům a on

se do něj chystal vstoupit v zablácených botách. Vstala jsem, abych se s ním pozdravila. Pocítila jsem k němu důvěru, protože vypadal smutně, tak smutně, až jsem se musela usmát, abych ho ujistila, že jsem v pořádku.

Položil na stůl právnický zápisník a černý obdélníkový diktafon a oznámil mi, že všechno, co řeknu, bude zaznamenáno. *Jistě*, přikývla jsem. Jeho propiska visela nad papírem a uvnitř přístroje se točila malá kolečka kazety. Necítila jsem se ohrožená; jeho výraz mi napověděl, že je tu proto, aby mi naslouchal.

Procházel se mnou, co můj otec uvařil, kolik jsem toho snědla, kolik panáků jsem měla, s jakým časovým odstupem, jaká to byla whiskey, proč jsem šla na tu párty, kdy jsme přišly, kolik tam bylo lidí, jaký se tam konzumoval alkohol, jestli byl v uzavřené láhvi, kam a kdy jsem se šla vyčůrat ven, kdy jsme se vrátily dovnitř. Neustále jsem se dívala na strop, jako by mi to snad mohlo pomoct si líp vzpomenout. Nebyla jsem zvyklá si takhle přesně vybavovat věci z každodenního života. Detektiv během psaní poznámek lehounce přikyvoval. Popisoval jednu stránku bloku za druhou a neustále otáčel papíry. Když jsem se dostala k tomu, jak jsme stály na terase, viděla jsem, že si zapsal A TO JE POSLEDNÍ, NA CO SI VZPOMÍNÁ. S hlasitým cvaknutím vypnul propisku. Podíval se na mě, jako by stále ještě něco hledal. Někam jsme šli, a pak cesta skončila. Nemohla jsem mu dát, co potřeboval.

Z pozdějších přepisů vím, že mi to ráno řekl, že mě několik lidí našlo v bezvědomí, přijela policie, ale já jsem nereagovala. *Vzhledem k okolnostem, kde jste byla a v jakém stavu, musíme uvažovat o možnosti sexuálního napadení*, řekl mi. Okolnosti, stav. Řekl, že až vyšetřování skončí, jméno a informace o tom muži se stanou veřejnými. *Zatím nevíme, co se stalo*, řekl. *Doufejme, že nic. Ale musíme počítat s nejhorším scénářem.* Já jsem však slyšela pouze: *Doufejme, že nic*.

Chanel: Hm, a víte, kde přesně mě našli?
Detektiv: Dobře… mezi domem a tím místem je taková menší… myslím, že tam jsou popelnice. Ale v nich vás nenašli.
Chanel: Aha, tam ne.
Detektiv: Ne, ale za nimi.

A pokračoval: *Zahlédli vás tam kolemjdoucí a řekli si: „Tohle vypadá divně.“ Zastavili se a hm… někoho tam uviděli… Potom jeden z nich přišel blíž, uviděl vás… a zavolal… ten nám zavolal. No, takže přirozeně zpočátku, hm… musíme předpokládat znásilnění.*

Nechápala jsem to. Jak jsem se dostala ven? A co vypadalo divně? Detektiv se zavrtěl na židli a lehce sebou trhnul, když se mě zeptal: *Dala jste se na té párty s někým dohromady?* Ta otázka mi připadala zvláštní. Odpověděla jsem, že ne. *Nikdo tedy neměl dovoleno se vás někde dotýkat.* Vypadal vážně smutně, jako když už zná odpověď. Cítila jsem, jak mi tuhne tělo. *Chytli ho hned včera v noci, že? Snažil se utéct?* zeptala jsem se.

Pak řekl: *No, my se teď musíme hlavně ujistit, že máme toho správného člověka, tedy zda se jedná o toho, kdo vám něco udělal nebo se pokusil udělat. Hm, ale byl vedle vás a choval se podezřele.* Podezřele. *Snažím se nepředjímat, jestli máme tu správnou osobu. Podle trestního práva můžeme někoho zadržet už při pouhém podezření, neboť znásilnění je trestný čin, takže můžeme někoho zadržet čistě pro podezření, že byl spáchán trestný čin. I pokud spáchán nebyl.*

Naznačoval mi tu, že se stalo něco hrozného, ale každou větu doplnil alternativním scénářem, v němž se mi nic nestalo. *I pokud spáchán nebyl. Udělal nebo se pokusil udělat. Doufáme, že nic. Podezřele.* Byla jsem rozkročena mezi dvěma světy – v jednom se mi nic nestalo, v druhém jsem možná byla znásilněna. Chápala jsem, proč mi některé informace nesděluje. Vyšetřování teprve běží. Možná si všiml, že

mi z vlasů ještě kapala voda a že mám mírně nepadnoucí oblečení. Možná myslel na mou sestru, která byla na cestě sem.

Detektiv Kim řekl, že si možná zítra vzpomenu na něco dalšího, a dal mi svou vizitku. Přikývla jsem, ale věděla jsem, že mu nemám co víc sdělit. Pak dodal, že svůj telefon si budu moct vyzvednout dnes večer na policejní stanici. To už se za jeho zády objevila moje sestra, celá sklíčená a se ztrhaným obličejem. Ve mně okamžitě zmizela oběť a stala jsem se starší sestrou. Na pásce s mou první výpovědí je slyšet i to, jak přijela.

Řekla jsem: *Ahoj.*

Proboha.

Ahoj.

Proboha.

Je mi to moc líto.

Ach, jo.

Dělala sis o mě starosti.

Ne, to je v pořádku.

Ach jo, moc mě to mrzí.

Neomlouvej se, řekla mi.

Stála jsem zpříma, neochvějně, byla jsem ta dospělá, která jí ukazuje, že ostatní cizí lidé v místnosti jsou milí, že se s nimi dá mluvit. April jí nalila sklenici vody a nabídla židli. Tiffany nedokázala zadržet pláč. Detektiv jí začal klást otázky a já jsem z ní celou dobu nespouštěla oči. I ona vyjmenovala ty samé drinky, zmínila ty samé kamarádky a atmosféru na párty. Řekla, že tam byl jeden blonďatý kluk, který se k ní neustále nakláněl, dotýkal se jejích boků a všude ji sledoval. Všechny její kamarádky se mu začaly vyhýbat. Řekla, že bylo divné, že nikdy nic neřekl, jen se na ni lepil a zíral na ni svýma velkýma očima. Bylo jí to tak nepříjemné, až se rozesmála a jejich zuby se srazily.

Povídala, že mě na chvilku opustila, protože se musela postarat o kamarádku, které se udělalo špatně. Myslela si, že budu v pohodě. A když se vrátila, policie začala celou akci vyklízet. *Co se děje?* zeptala se dvou studentů u dveří, a ti jí oznámili, že večírek musí skončit, protože si někdo stěžoval na hluk. Ptala se i policistů na parkovišti, ale jeden jí řekl, že jí k tomu nemůže nic sdělit. A tak si myslela, že jsem asi odešla za svými přáteli do Palo Alta. Ještě se chvíli potloukala kolem a vyptávala se: *Neviděli jste holku, která vypadá jako já?* Spolu s Colleen zotvíraly všechny dveře v domě, byly naštvané a pak už i vyděšené, protože jsem jim nezvedala telefon. Jenže zatímco ony venku vyřvávaly moje jméno, mě už odváželi na nemocničním lehátku v hranatém bílém voze.

Studenti ho zastavili, řekla jsem. *Je to v pohodě, jo?* To ráno jsem měla za to, že kolemjdoucí prostě spatřili, že se nějaký muž chová zvláštně, a začali ho pronásledovat. Netušila jsem, že došlo k nějakému fyzickému kontaktu. Nevěděla jsem, že se mě ten muž dotýkal pod šaty, ani že mě napůl svlékl. Řekla jsem si, že tomu nejhoršímu prostě bylo zabráněno, viníka zadrželi a my můžeme jet domů. Detektiv nám poděkoval. S tím, že večer si máme zajet pro telefon na stanfordskou policejní stanici. Ženy v bílých pláštích mě objaly, chvilku mě pevně podržely a pak mě propustily.

Na kapotách několika zaparkovaných aut se odráželo ostré sluneční světlo. Naprosto surreálné nedělní ráno. *To je šílené, ne? Asi nejšílenější věc, co se mi kdy stala. Co všechno mi dnes nastrkali do pinďule? Nemůžu ani… no, koukni, co to mám na sobě. Není ten outfit naprostý úlet?* Předváděla jsem své ulízané vlasy i tu obrovskou mikinu a tepláky, jako bych chodila po molu, a udělala jsem otočku. Tiffany, stále ještě se slzami v očích, přerývaně dýchala a začala smíchy škytat.

Sedly jsme si do auta a zíraly na plot s ostnatým drátem. Čekala, že jí řeknu, kam má jet. Pořád byla zřetelně otřesená. Já jsem nemyslela

na to, o koho šlo, jak jsem se cítila, ani kam pošlou všechny ty fotky. Veškeré myšlenky jsem soustředila kolem ní, mé malé sestřičky, pro kterou přece musím mít nějakou odpověď.

Byla jsem vedená k tomu, abych jí byla oporou. Když se jí jednou udělalo špatně v letadle, tak jsem nastavila dlaně, aby se nepozvracela do vlastního klína. Když nám babička na salát drobila kousky modrého plísňového sýra, Tiffany si zacpávala nos a já čekala, až se babička otočí, a pak jsem si listy s kousky sýra ze sestřina talíře rychle cpala do pusy. Když jsme se dívaly na E. T.ho, má sestra pak dalších sedm let spala každou noc v mojí posteli, protože se bála toho vysušeného mimozemšťana a jeho vrásčitého prstu. Když se lidi v televizi líbali, dávala jsem jí polštář před obličej a říkala: *Nevhodné, na to jsi ještě moc malá*. To já napsala a několikrát přepsala přesvědčivé eseje proto, aby nám rodiče konečně koupili mobilní telefony Nokia. Na každém večírku svojí třídy jsem zabalila půlku donutu nebo sušenky do ubrousku, abych se s ní mohla podělit o přestávce. Když jsem bývala zamilovaná do koní, uvazovala jsem ji k židli vodítkem pro psa, říkala jí Trinity, dávala přes ni předložku z koupelny, jako že to je sedlo, česala jí vlasy a krmila ji cereáliemi přímo z dlaně. Dodnes si pamatuju, jak ji rodiče našli ve „stáji". *Když si chceš hrát, tak musíš tím koněm být ty*, řekli mi. Obětuješ se pro ni, budeš ji chránit před mimozemšťany, jíst její plísňový sýr. Chápala jsem, že to je můj prvořadý a nejdůležitější úkol.

Nebyla jsem připravená jet domů k rodičům. Potřebovala jsem někde chvíli přemýšlet. Já i Tiffany jsme si svobodně mohly chodit domů, jak jsme chtěly; když jsme tam nebyly, znamenalo to, že prostě spíme u přátel, nebyl žádný důvod se bát, i naše čtvrť byla bezpečná. Bylo mi jasné, že jim nemůžu říct, že jsem se probudila v nemocnici celá pokrytá vegetací, protože někdo se choval podezřele, a oni to prostě mají přijmout jako fakt. *Ale to je v pořádku*, tvrdila bych. *Ne, to*

není v pořádku, namítali by. Táta by řešil *kdo a kdy a kde a proč*, máma by mě nutila ležet v posteli a pít horký odvar ze zázvoru. Když něco takového řeknete rodičům, okamžitě nastane rozruch. A já žádný rozruch nechtěla. Chtěla jsem, aby to prostě zmizelo.

Byla jsem přesvědčená, že mi policie nakonec oznámí, že se nějaký muž o něco pokusil, ale neúspěšně, omlouváme se za nepříjemnosti. Vlastně jsem si tím byla natolik jistá, že když se mě sestra zeptala, jestli to řeknu rodičům, odpověděla jsem: *Možná za pár let*. Představovala jsem si, jak to jednoho dne ledabyle zmíním u večeře. *A věděli jste, že mě jednou málem někdo znásilnil?* A oni řeknou: *Ne, to je nám moc líto, neměli jsme tušení, co se ti stalo. Proč jsi nám o tom neřekla?* A já na to: *No, stalo se to dávno, ale ukázalo se, že o nic nešlo.* A mávnu rukou a řeknu, aby mi podali fazolové lusky.

Když jsme tam čekaly na tom parkovišti, napadlo mě jediné místo, kam zajet: In-N-Out. Bylo deset ráno, což znamená brzo na to dát si hamburger, jenže In-N-Out byl speciální podnik. Když jsme byly malé, jeho bíle vykachlíčkovaný interiér pro nás ztělesňoval něco jako kostel. Právě tam nás to táhlo, když se jedné z nás něco stalo, když jsme něco slavily nebo oplakávaly zlomené srdce. Jejich slané jídlo a omáčky mi vždycky udělaly dobře. Ale když jsme tam přijely, bylo mi trapně z toho, co mám na sobě, a tak jsem navrhla, že si jídlo jen vyzvedneme. Objednaly jsme si do auta burgery a hned se do nich pustily. Já si jednou kousla, ale vůbec jsem necítila chuť omáčky, a tak jsem burger zase zabalila a položila si ho k nohám. Už jsme zabily dost času. Teď už bude doma prázdno, táta jistě odešel něco vyřizovat a máma se účastní rutinních nedělních sedánků s kamarádkami.

Můj otec je terapeut v penzi. Dřív pracoval šest dnů v týdnu a dvanáct hodin denně poslouchal jiné lidi. Veškeré peníze, které nám platily bydlení a stravu, pocházejí z toho, že prováděl lidi jejich příběhy, které se my nikdy nedozvíme. Máma je spisovatelka, napsala